TUNTURILATU

3/2013

Jouko Koivu

Iltaretki Pippokerolle.

Vava-leiriläiset saivat kunniavieraita.

Jättijoukko vauvoja ja vaareja Susikyrössä

Tunturiladun Vauvasta vaariin – muoris-ta mukeloon -leiri houkutteli tänä vuonna ennätysmäärän osanottajia.
Susikyrössä ja sen ympäristössä puuhas-teli viikon aikana 70 leiriläistä.
Kauhan varressa ja muutoinkin leirin su-jumisesta vastasi tällä kerralla Tunturikerho Kumpe.

6

Talkooväki uurastaa 3

Lettuja ja luontopolku 5

Saagojen maassa 8

Missä Inarinjärvi? 12

PUHEENJOHTAJALTA

Erätaitoja ja elämyksiä

Joku vuosi sitten Tunturiladun tunnukseksi omaksuttiin tuo otsikon ”Erätaitoja ja elämyksiä”.

Se on kyllä hieno slogan. Onneksi olkoon vaan sen keksijälle. Tuohon lausahdukseen kätkeytyy koulutuksellisuus ja elämyksellisyys. Molemmat Tunturiladun ydintoimia.

Jonkun metsien miehen kanssa tovi sitten haastettiin, että Tunturiladun tehtäviä ovat juuri nuo erätaidot ja elämykset, koulutuksellisuus ja elämyksellisyys. Tunturiladun ydintoimintoja ovat pitkät, isommilla tai pienemmillä ryhmillä – yksinhän emme erämetsään lähde – tehtävät erävaellukset. Kesällä ja talvella, säällä millä tahansa. Niistä opimme miten luonnon kanssa eletään, miten selvitään poikkeuksellisissa olosuhteissa. Samalla haastetaan itseä ja kumppania.

Ja saadaan elämyksiä, jotka syöpyvät syvälle sielumme alkukantaisiin sopukoihin elähdyttämään päiviemme kulkua. Tänä päivänä ne syöpyvät myös monenmoiseen digitaaliseen sieluun avautuakseen sieltä aina silloin tällöin.

Erätaitoja ja elämyksiä–kokonaisuuteen liittyy kiinteästi myös susijärjestelmä. Inhoan tässä yhteydessä termiä ”järjestelmä”, mutta enpä ole parempaakaan keksinyt eikä kukaan ole minulle sellaista kertonut.

Susiasteikko on nousujohteinen harrastuksellinen ja koulutuksellinen portaikko. Outasusi ja tunturisusi ovat harrastusmerkkiluonteisia asteita, kova taitopuoli ei ole niin isosta esissä.

Johtajasusi on kovaa ja teknisempää kamaa. Sen haltijan oletetaan osaavan johtaa ryhmän läpi inhan erämaan. Hän on osaaja, johon vaellusryhmä jäsenet voivat luottaa. Hän osaa johtaa laumansa erämaan toiseen laitaan, hän myös tietää miten toimitaan, jos keskellä erämaata tulee ongelmia.

Ja kun astumme taas ylöspäin, ikäsusi ja kunniasusi ovat pitkäjänteisen harrastuksellisen Tunturilatu-järjestötyön hedelmiä.

Näiden ydinjuttujen ympärillä on Tunturiladun säännöissä iso kirjo asioita, jotka maustavat erätaitoja ja elämyksiä. Niitä ovat Lapin, saamenmaan ja alkuperäiskansojen kulttuuri, vuosien juoksussa erätaitojen mukana itselle karttuneen retkeilyllisen asiantuntemuksen jakaminen muiden käyttöön, oman erityisen panoksen antaminen emojärjestön käyttövoimaksi jne.

Ne kaikki ovat tärkeitä mutta tärkeimpiä ovat erätaidot ja elämykset.

Seuraavan kerran kun näette Tunturiladun lipun liehumassa salossa, keskittykää siihen. Katsokaa sitä ajatuksella. Siinä ovat kaikki tunturilatulaiselle tärkeät asiat: Erätaidot, elämykset, Lapin luonto, Suomen sinivalkoiset värit. Näillä mennään eteenpäin.

Toivotan teille hyvää lähestyvää talvikautta.

Timo Tulosmaa

Rami 80 vuotta

Raimo ja Soili Niklanderilla on ollut tänä kesänä aihetta juhlaan.

Raimo ja **Soili Niklander** olivat kutsuneet kesäkuun alussa laajan sukulais- ja ystäväjoukon luokseen Ramin syntymäpäivän ja pariskunnan myöhemmin kesällä olleen juhlahääpäivän merkeissä.

Tunturilatua olivat edustamassa sen entiset puheenjohtajat **Kyösti Lamminjoki**, **Yrjö Suuniittu** ja **Antero Tarvainen**. Näin Kaskitien juhlapihan katokseen muodostui tunturihenkinen ystäväpiiri Ramin pitkää retkitaivalta muistelemaan.

Raimo Niklander kuului Tunturiladun alkuvuosikymmenten todella aktiiviseen ydinjoukkoon, jonka turvin yhdistyksen toiminta linjattiin ja suunnitellut tilaisuudet järjestettiin.

Rami aloitti lapin-retkensä vuonna 1952, vihittiin tunturisudeksi vuonna 1960, johtajasudeksi 1960, ikäsudeksi 1991 ja kunniasudeksi 1996. Susivaliokunnan pitkäaikaisena puheenjohtajana hän piti Tunturiladulle tärkeän susijärjestelmän langat käsissään ja huolehti valiokuntansa kanssa ajan myötä välttämättömiksi käyneistä muutosehdotuksista.

Erityisen tärkeäksi hänelle muodostui myös Tunturiladun historiikkityöryhmän työ. Ramin johdolla ryhmä sai viime hetkellä kootuksi tiedot järjestömme alkutaipaleesta. Viiden vuosikymmenen vaellus -kirja kuvaakin ansiokkaasti Lapin löytämistä eräretkeilylle.

Ramin ja Soilin juhlassa nousi muistoihimme monet Tunturiladulle merkittävät tapahtumat. Dipolin suursusivihkiäiset, Lapin juhlasusiaiset, antoisat leiripäivät, kämppä- ja siltatalkoot ja erilaiset koulutustapahtumat Lapissa.

Totesimme, kuinka haluttuja tilaisuudet ovat aina olleet ja kuinka suuren panoksen myös Tunturilatu on jäseniltään saanut.

Raimon ja Soilin juhlapäivän päätteeksi totesimmekin yhdessä, että meidän pitäisi oikeastaan entistä useammin kokoontua muistelemaan antoisaa tunturitaivaltamme.

Raimo ja Soili viettävät edelleenkin talvilomaansa hiihtäen ja lasketellen Ylläksellä ja Rami hoitaa kuntoaan kahdella viikottaisella lentopalloillalla.

Tunturiladulla oli ilo onnitella päivänsankareita, Raimoa ja Soilia, ja toivottaa heille antoisi tunturihenkisiä hetkiä jatkossakin.

Antero Tarvainen

Tsietsalaisten jäsenmäärä kasvussa

Kuten aikaisemmista lehdistä olette saaneet lukea, on kerhomme vuoden eka puolikas ollut varsin toimelias. Neljä kerhon Lappi-tapahtumaa antoi varmaan jokaiselle halukkaalle mahdollisuuden osallistua yhteisiin menoihin.

Julkisuudessa näkyvin tempaus oli osallistuminen Kuopion Erämessuille. Saimme sieltä mitä kaipasimmekin; julkisuutta ja medianäkyvyyttä.

Nuo ovat asioita, joita koko järjestömme kaipaa entistä enemmän tulevaisuudessa ihmisten vapaa-ajasta taisteltaessa.

Tuota ajatellen voidaan ilahtuneena todeta, että kerhomme jäsenmäärä on tällä hetkellä suurempi, kun koskaan sen 41 toimintavuoden aikana. Eri medioissa näkysällä olo ja yhteistyö muiden alueella toimivien latuyhdistysten kanssa on kantanut hedelmää. Uudistunut ja aktiivinen kerhon hallitus joutuu kuitenkin pitämään mietintämyssyä nyörästi syvällä päässä, jotta pystyisimme myös tarjoamaan jäsenistöllemme toimintavaihtoehtoja.

Tunturiladun alkuperäiset arvot, tunturiretkeily, saamenkulttuuri, susiaate ja yhteiset Lapin teemaviikot tulevat näkymään jatkossa entistä paremmin Tsietsan toimintakalenterissa.

Lähialueen tapahtumat kokoavat väliaikoina jäsenistöä yhteen. Seuraava lähitapahtuma on Suomen Ladun Kansallispuisto-teemaan liittyen retkeilypäivä Tiilikan Kansallispuistoon elokuun viimeisenä päivänä. Silloin tsietsalaisilla on mahdollisuus tutustua Tiilikkaan sekä patikoiden, että meloen kerhomme retkivastaavien Pirjon ja Anteron johdolla.

Ruskaviikko suuntautuu tällä kertaa Akumajalle yhdessä Siilin Latulaisten kanssa. Allekirjoittanut kerhon susivastaavana on saanut vihiä, että syksyn Susiaisissa saatetaan nähdä useampia jäseniämme vihittävien joukossa, kun kolmeen kymmeneen vuoteen on kertaakaan kerralla nähty.

Toivottasti se on oikean suuntainen merkki Susiaatteen uudesta viriämisestä.

Ensi vuonna toteutettavia yhteisiä vaelluksia ja Lapin viikkoja kartoitetaan ja mietitään tarkkaan tulevana syksynä. Niistä sitten myöhemmin lisää, mutta uskoakseni tulemme tarjoamaan tsietsalaisille mielenkiintoisen seuraavan toimintavuoden.

Pentti Vainio

Irma Rytkölä

Huoltorakennus 29.6.2013.

Susikyrön uudisrakennus viittä vaille valmis

Vuoden 2013 toiset talkoot –ensimmäiset olivat kesäkuussa– Susikyrön huoltorakennustyömaalla on nyt tämän Tunturilatulehden ilmestymisaikaan parhaimmillaan menossa.

Kesäkuun talkoot onnistuivat hyvin. Kiitos kaikille mukana olleille! Kaikilla neljällä eri talkootyöviikolla oli sopivasti työväkeä, osa työntekijöistä jäi Susikyröön vielä viidennenkin viikon ajaksi. Näin saatiin kaikki kesäkuulle suunniteltu työ tehdyksi.

Uudisrakennuksen kaikki julkisivut ovat nyt valmiit sekä ikkunat ja ulko-ovet asetettu paikoilleen, vesikatto läpimenoineen on myös valmis, terassit kaiteineen valmiit sekä ulkomaalaukset on myös tehty. Kaikki sisäpuolen tiiliväliseinät on muurattu ja puurakenteiset seinät levytetty.

Myös talon kaikki lämpöeristeet on asennettu ja sisäpuolinen panelointi hyvällä alulla. IV- ja sähköasennustyöt on tehty pinta-asennuskalusteita vaille valmiiksi, samoin kaikki viemäri- ja vesijohtotyöt.

Matti Rekola asentaa parven höyrysulkua.

Eero Nuutinen ja Urpo Häkkinen naputtelivat ensimmäiset seinäpanelit paikoilleen.

Nyt heinäkuun lopulla tätä tekstiä kirjoittaessani allekirjoittanut on muutaman ahkeran tunturilatulaisen ja ulkopuolisten ammattityöntekijöiden kanssa täällä Susikyrössä valmistelemassa tulevaa elokuun talkootyötä, niin että heti alusta päästäisiin kunnolla jatkamaan jo tehtyä työtä. Kesä-heinäkuun vaihteessa saatiin myös hoidetuksi perinteinen kämppäkierros niin, että Susi-Kiisan ja Talaksen kaikki vuosihuoltotyöt tuli tehdyksi ja kämppäyöpymiset lasketuksi.

Elokuun kolme talkootyöviikkoa ei riitä vielä huoltorakennuksen valmiiksi saamiseksi, koska esim. LVIS- työn pinta-asennukset voidaan tehdä vasta sitten, kun kaikki sisäpuoliset seinä-, lattia- ja kattopinnat maalaustöineen on tehty valmiiksi. Kuitenkin kaikki rakennustyö saadaan varmaankin hyvin pitkälle valmiiksi elokuun viikkojen aikana, mutta syyskuulle jää vielä tehtäväksi em. LVIS-pinta-asennukset, rakennuksen kiintokalustetyöt (keittiö, pukuhuone, kuivaushuone, pesuhuone, wc ym. sellaiset tilat), takkamuuraus, mahdolliset laattatyöt, maalaustyöt jne.

Lisäksi syyskuulla on vielä laitettava vesikattoturvavarusteet, tehtävä huoltokirjat kuntoon, myös viranomaistarkastukset ja käyttöohjeet ym. sellaiset työt.

Nyt on jo nähtävissä, että rakennus sopii Susikyrössä käyneiden mielestä paikkaan, johon se on tehty ja on aivan Oskarien omainen ulkomuodoltaankin. Allekirjoittanut toivoo, että tunturilatulaiset käydessään Susikyrössä, kokevat tämän Tunturiladun ison hankkeen onnistuneeksi.

Arvoisat tunturilatulaiset. Elokuun talkooviikoille on riittävä määrä väkeä. Syyskuussa viikko ennen Susiaisia varustellaan huoltorakennusta käyttöönottokuntoon ja myös mahdollisesti viikoilla 37 ja 38 tehdään rakennustyötä. Jos on henkilöitä, jotka voivat tulla auttamaan loppuvalmistelutöissä, niin ottakaa yhteys kämppäisäntään. Ensi vuonna Susikyrössä talkoot viikoilla 23 ja 24, tarkemmin Tunturilatulehti no. 1/2014.

Susikyrössä
Pekka Kallio,
kämppäisäntä,
puh. 050 5272796

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Akri Hirvonen mallaamassa parven portaita paikoilleen.

Markku Bergius ja Teuvo Heinonen tekemässä ulkoverhousta.

Satoja kasveja, tuhansia valokuvia

Oulun Tunturikerho Lapinkävijät Owla ja Helsingin yliopiston Kilpisjärven biologinen asema järjestivät pitkällä kokemuksella ja hyvällä yhteistyöllä Kilpisjärvellä perinteisen Tunturikasviviikon 6. – 13.heinäkuuta. Hyvähenkisen kurssin 15 motivoitunutta ja innokasta oppilasta saivat nauttia kurssin pitkäaikaisen vetäjän **Aino Hämäläisen** ammattitaidosta sekä uutena tulokkaana **Adele Pajusen** asiantuntevasta opetuksesta.

Kurssi- ja yöpymispaikkana toiminut Kilpisjärven biologinen asema ylitti varmasti useimpien kurssilaisten odotukset. Asema tarjosi kurssilaisten käyttöön laajan asiantuntevan kirjaston, kuivaushuoneen kastuneille varusteille sekä asukaskeittiön iltapalan valmistamista varten.

Kurssipäivien ohjelma noudatti hyvää ja toimivaa kaavaa, jossa aamupalan jälkeen siirryimme maastoon. Maastossa viivyimme lähes poikkeuksetta päivälliseen saakka. Etenimme verkkaisesti ihastellen ja kuvaten kasveja. Toisinaan jakaannuimme kahteen ryhmään, jolloin jokainen eteni itselle sopivaa vauhtia. Vaelsimme tuntureilla sateesta huolimatta ja jokaisen kunto kasvoi varmasti patikointiretkillämme.

Useimpina iltoina kokoonnuimme yhteisesti katsomaan kuvia tunturikasveista sekä kuuntelemaan mielenkiintoisia luentoja, jotka sisälsivät tietoa aina luonnossa esiintyvien hyötykasvien käytöstä Kilpisjärven biologisen aseman johtajan **Antero Järvisen** esitelmään.

Aino Hämäläisen pitkäaikainen kokemus näkyi erinomaisesti eri tunturikasvilajien kasvupaikkatietämyksenä ja kasvien löytämisen helppoutena. Viikon aikana teimme kaksi päiväretkeä lähituntureille Saanan ja Pikku-Mallan rinteille. Näiden lisäksi vierailimme kahdesti myös Norjan puolella, jossa tutustumiskohteinamme olivat Lulledalenin Luonnonpuisto, Skibotnin merenranta sekä Salluaivin rinteet.

Samat kasvit toistuivat eri paikoissa, mutta pääsimme myös näkemään monia rauhoitettuja ja harvinaisia kasveja. Näiden kasvien löytäminen omin avuin olisi ollut mahdotonta. Rauhoitetut kasvit kuten suippohärkylä, jääleinikki, lapinalppiruusu, arnikki, valkokämmekkä sekä kauniskukkainen varputädyke saivat kurssilaiset kirjaimellisesti polvilleen kameroidensa kanssa. Edellä mainittujen lisäksi viikon kasvikattaukseen kuului suuri joukko harvinaisia kasveja, joita kurssilaiset opettajiensa ohella innokkaina etsivät, kuvasivat ja ennen kaikkea ihastelivat.

Kurssin anti ei rajoittunut pelkästään eri tunturikasvien löytämisen riemuun, myös kasvien etsiminen ja valokuvaaminen tuottivat suurta mielihyvää.

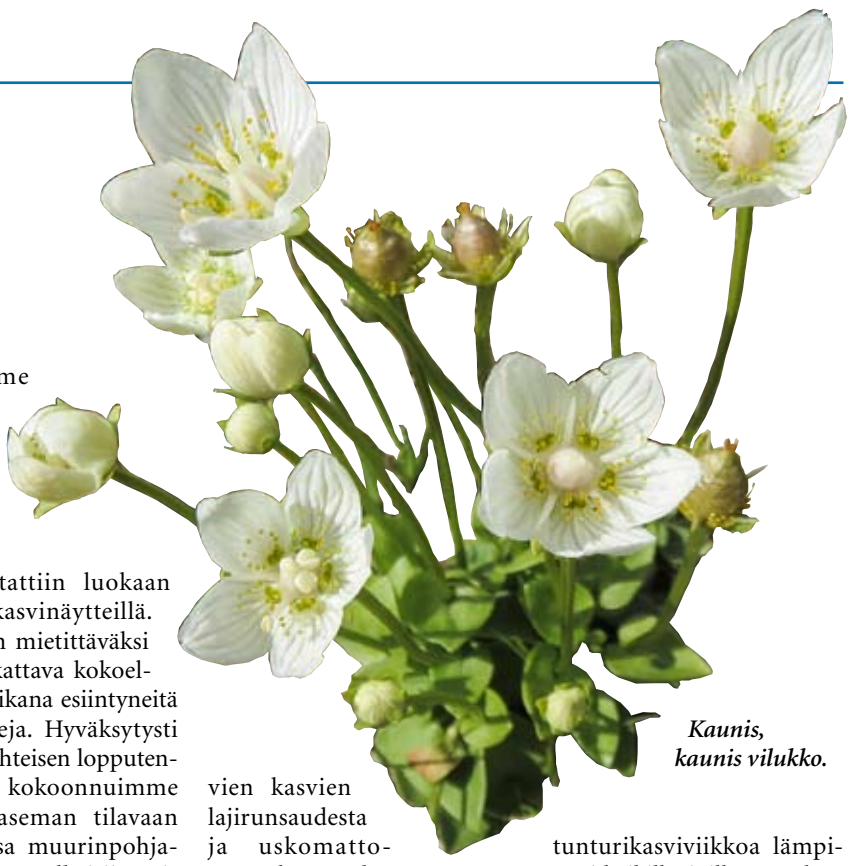
Kurssilaiset saivat opettajiltaan runsaasti tietoa kasveista sekä mm. kalkkiperäisen maaperän vaikutuksesta kasviharvinaisuuksien esiintymiseen. Opimme, että hyvän kasvupaikan indikaatiokasvi on alempana tunturissa esiintyvä verkkolehtipaju, jonka esiintyminen kertoo lajirunsaudesta ylempänä tunturissa. Opimme myös, että monet kasvit esiintyvät ns. kasvipareina eli viihtyvät ja kasvavat samoilla kasvupaikoilla rinta rinnan.

Opettajien antaman tiedon lisäksi kurssilaisten keskuudesta löytyi paljon mielenkiintoista muille jaettavaa tietoa. Vesan geologinen tietämys sekä Markon monipuoliset tietoiskut aina hyttysistä sotahistoriaamme saivat opettajien ja muiden kurssilaisten mielenkiinnon heräämään.

Kurssimme päättyi luonnollisesti loppututentiin, jossa osaamistamme testattiin luokaan kerätyillä kasvinäytteillä. Kurssilaisten mietittäväksi oli koottu kattava kokoelma viikon aikana esiintyneitä tunturikasveja. Hyväksytysti suoritetun yhteisen lopputentin jälkeen kokoonnuimme iltapalalle aseman tilavaan kotaan, jossa muurinpohjaletut katosivat nälkäisiin suihin. Iltapalan lomassa avoin keskustelu virtasi vuolaana ja kurssilaiset kertoivat omista kokemuksistaan kurssin aikana ja antoivat positiivista palautetta ja kiitosta kurssinvetäjille. Keskeisinä huomioina kurssilaisten kommenteissa mainittiin hämmästys Saanan ja Mallan tuntureilla esiintyvien kasvien lajirunsaudesta ja uskomattomasta kauneudesta. Huomiota oli myös herättänyt ristiriita kirjoissa esitettyjen kasvikuvien ja luonnossa esiintyvän kasvin välillä. Monesti kirjoissa kasvit näyttävät kookkaammilta kuin ne todellisuudessa luonnossa ovat.

Tunturikasviviikko täytti varmasti kurssilaisten odotukset. Voimme suositella tunturikasviviikkoa lämpimästi kaikille, joilla on palava kiinnostus kasveihin varsinkin harvinaisiin tunturikasveihin, Lapin luontoon ja reippaaseen retkielämään. Jäämme innokkaina odottamaan tunturikasvikurssin syventävää jatkokurssia.

Ari Lähdesmäki ja
Nina Nylund

Kaunis, kaunis vilukko.

Tunturikohokki.

Maastossa viivyimme pitkään kasveja kuvaten ja ihastellen.

Rukatut susisäännöt

Paljon ovat susisäännöt muuttuneet ja vaatimukset kasvaneet vuosien kuluessa, todettiin oktalaisten ja kainuulaisina vihittyjen susien tapaamisessa.

Käytössäni on vain vuoden 1967 jälkeiset säännöt, aikaisempia en ole löytänyt. Ainakin neljä kertaa sääntöjä on muutettu ja uudistettu.

On otettu käyttöön ikäsuuden, johtajasuuden, kunniasuuden ja outasuuden arvot. Tunturihuippujen määrät ovat kaksinkertaistuneet, pelkät tunturissakäynnit ovat jääneet pois, tunturieräretki on korvattu tunturivaelluksella ja lukumääriä lisätty. Tunturihuipuiksi hyväksytään nykyään myös Venäjän alueella olevat tunturit.

Vielä vuoteen 1996 saakka vaatimuksissa oli fyysisenä suorituksena vuotuinen 600 kilometrin hiihto ja/tai kävely, vaihtoehtona melonta tai pyöräily.

Turvallisuus on ollut säännöissä aina mukana suunnistus- ja ensiaputaitojen vaatimuksina.Eri susiasteissa on myös vaadittu taitoja selviytyä eksymisestä, turvallisesta vesien ylityksistä, tulenteosta, hätämajoituksen tekemisestä ja lumivyöryvaarojen tunnistamisesta.

Saamelaisuus, lappilaisuus, poronhoito ja eri tunturialueet ovat myös susikokelaiden tunnettava pääpiirteissään.

Ensimmäinen kainuulainen tunturisusi vihittiin vuonna 1962 ja viimeisin kolme vuosikymmentä myöhemmin. Noin kuudesosa oktalaisista jäsenistä on susia.

Jokainen muistaa oman susivihkimisensä ainakin pääpiirteissään, mutta yksityiskohtien muistaminen on jo haasteellista. Kun oli paljon vihittäviä, lienee henkilökohtaisen korvamerkin tekeminen jäänyt vain puheeksi.

Hokmannin tipathan ovat nopeasti haihtuvaa ainetta, joten ehkä niitä ei kaikkien nautittavaksi riittänyt.

Ainakin omalla kohdallani tipat olivat vain tuoksahdus ilman lorausta.

Pääasia kuitenkin on, että merkki on rinnassa ja sitä ylpeydellä kannamme.

Raimo Pahkala

Tunturilatu Pohjois-Suomen Erämessuilla

Kymmenennet Pohjois-Suomen Erämessut järjestettiin Ouluhallissa ja sen ulkoympäristössä 23.-26.5.2013 hyvin lämpimässä ja aurinkoisessa säässä. Aurinko helli kaikkiaan 46 000 kävijää.

Lapinkävijät Owla edusti Tunturilatua sekä Oulun Latu ja Haukiputaan Latu Suomen Latua. Yhteistyössä kansamme olivat Haukiputaan Eräpajan nuoret ohjaajineen.

Messutelttamme, sijaitsi erinomaiselle paikalla Eräkadun varrella. Eräkadun molemmissa päissä sijaitsivat messujen sisääntuloportit. Teltassamme kerroimme Suomen Ladun, Tunturiladun ja yhdistystemme toiminnasta. Eräpajan nuoret möivät tuotteitaan.

Telttamme oli sisustettu Tunturiladun ja yhdistysten banderolleilla. Jaossa oli tuoreimmat Latu ja Polku- sekä Tunturilatu-lehdet. Halukkaat saivat täyttää yhteistietonsa ja tilata sähköisen kirjeen sähköpostiinsa Suomen Ladulta.

Esillä oli retkivarusteilla täytetty putkirinkka, jonka painoa oli mahdollista arvioida. Yhteensä 465 teltassamme vieraillutta täyttivät yhteistietonsa tai osallistuivat rinkan painon arviointiin.

Suomen Latu sai muutamia uusia jäseniä. Rinkan painon arvioi kaksi osallistujaa tismalleen oikein. Arvalla ratkaisimme heidän järjestyksensä ja saadut palkinnot.

Arvoimme kolme Suomen Ladun lahjoittamaa Kupilkaa, luonnonkuitukomposiitti biomateriaalista valmistettua kuksaa.

Kupilka-nimi juontaa juurensa vanhaan Karjalaan, jossa kupin hellyttelynimenä käyttivät ”vanhat ihmiset” sanaa KUPILKA kun siemailivat makoisia kuumia juomiaan ja lämmittelivät käsiään kupin ympärillä.

Vuonna 2014 Pohjois-Suomen Erämessut järjestetään Rovaniemellä ja jälleen vuonna 2015 Oulussa 14.-17.5.

Hannu Liljamo
Owla

Hannu Liljamo

Banderollejamme esillä.

Jouko Koivu

Messujen alkujen odottelua.

Kumpe Susirajan erämessuilla

Erämessuilla Pohjois-Karjalassa on jo pitkät perinteet. Niitä on järjestetty eri muodoissa maakunnassa jo vuodesta 1987 lähtien ja myös Kumpe on ollut alusta alkaen messuilla mukana.

Messutoiminta sai alkunsa Lieksan Nurmijärveltä, missä alan pioneerit järjestivät ensimmäisen Karjalan Eränäyttely nimisen tapahtuman. Kumpesta oli järjestelyissä mukana kaksi henkilöä joka päivä ja näin kuittasi oman messupaikkansa maksetuksi. 1993 messut siirtyivät Kolin Merilänrantaan, jolloin nimi vaihtui Kolin Erämessuiksi.

Susirajan erämessuja vietettiin tänä vuonna ensimmäistä kertaa Joensuun Areenalla 14-16.6.2013. Kumpelaiset olivat jo päivää ennen messujen alkamista luomassa omaa osastoaan erähenkiseksi. Lasten luontopolku ja nuotiokahvin keittopaikka vaativat myös ennalta rakentamista ja laittamista.

Meidän osastollemme oli varattu Areenan takana suuri viheralue ja alueen ulkopuolinen puistomainen metsikkö lastenluontopolulle. Viheralueella meillä oli nuotiokahvin keittopaikka ja katos kaasulaitteille, joilla paistoimme muurikkalettuja myyntiin.

Lettukahvit maistuivatkin messukansalle niin hyvin, että suurimman osan ajasta jouduimme paistamaan lettuja viidellä pannulla yhtä mittaa ja pahimpaan ruuhka-aikaan jopa seitsemällä pannulla. Kahvinuotion savun tuoksu toi osastollemme oikeaa erä tunnelmaa ja teema sai jatkoa osastollemme pystytetyllä vaeltajan leirillä. Leiriin oli laitettu esille varusteet, joita rinkasta pitäisi löytyä ja esillä oli myös esimerkkejä retkeilijän muonista.

Osastomme erillisestä infopisteestä messuvieraat saivat tietoa kerhomme toiminnasta. Niin Tunturiladulta kuin Suomen ladultakin saimme todella kiitettävästi esitteitä ja lehtiä jaettavaksi. Jaettavana oli mm Latu ja polku -lehtiä, Tunturilatu -lehtiä, Tunturiladun omaa esitettä, Kumpen infolappua, esitteitä geokätköilystä ja sauvakävelystä. Alueemme näkyvyyttä lisäsivät Suomen Ladun ja Tunturiladun hienot panderollit.

Lasten luontopolulle lapsia johdatteli osastoltamme kaksi pirteää peikkotyttöä. Luontopolun varrelta löytyi paljon erilaisia luontomme eläinhahmoja ja peikkojen leirissä oli erilaisia pelejä ja leikkejä. Luontopolkumme vain sijaitsi vartioimattomalla alueella ja joku olikin toisena yönä hakenut sieltä eläimiä itselleen. Harmitti vähän, että vilkkaimpina messupäivinä polku oli niiltä osin vähän vajavainen.

Messuilla meillä hääri kaikkiaan 33 talkoolaista. Joka päivänä meitä oli vähintään 25 talkoolaista ja sunnuntaina jopa 29 henkeä. Näin saimme homman pyöritettyä ilman turhaa kiirettä ja osa ehti välillä myös messujen muille osastoille tutustumaan. Perjantaipäivä oli sateinen ja väkeä vähemmän liikkeellä, mutta mukava oli suunnitella jo tulevia tapahtumia ja muuten vain vaihtaa kuulumisia. Lauantai ja sunnuntai olivatkin sitten aivan työn täyteisiä päiviä.

Jäsenlisäystäkin saatiin ihan mukavasti, kun suoraan messuilla Kumpeen liittyi kuusi uutta jäsentä ja pari heti niiden jälkeen. Kaikkinensa onnistuneet messut ja näinpä varasimme jo saman paikan itsellemme vuoden 2015 erämessuille.

Johanna Nevalainen

Eila Tiilikainen

Osa talkooväestä yhteispotretissa.

Heikki Jahkonen

Tunturiin kapusi iso joukko leiriläisiä seuranaan leirikoira Kassu.

VaVa-leirin tähtihetket 2013

Saunamatkalla mummo ja jälkikasvu. Keskellä leirin nuorin osanottaja.

Ramboradalla oli aina vilskettä.

Jo 7. kerta vava-leiri alkoi sunnnuntaina 14.7.2013 Susikyrössä, perinteisellä viirin nostolla. Vava-leiri oli tänä vuonna suurin koskaan olleista leirikerroista. Susikyrössä luonnon ehdoin vietetty yhteinen viikko meni todella nopeasti monien erilaisten ohjelmien parissa.

Tähtihetkiä tietenkin vava-leirillä olivat suunnistus- ja luontorastit, päivä-ja yövaellus, kalastuspäivä, tikkukalanpaisto, sekä jokailtainen iltanuotio.

Leirin teemana oli karjalaisuus ja niin sanottu piiloteemana saamelaisuus. Nämä näkyivät leirillä siinä, että syötiin sultsinoita ja saatiin saamelaisia vieraaksi, sekä luettiin iltanuotiolla saamelaisia satuja.

Minun mielestäni tärkeintä tässä leirissä on se ,että vavaleiri opettaa meille leiriläisille turvallista, hyvää retkeilyn taitoa, joita tarvitaan selviytymiseen luonnossa, mutta ei missä tahansa luonnossa vaan lapin lumoisessa luonnossa, jonka saimme juuri tällä leirillä yhdessä kokea.

Mummo ja lapset pelin tiimellyksessä.

On hienoa myöskin ,että isovanhemmat ovat yhdessä mukana ja tekemässä . Ja se, että suuri ikäjakaumakaan ei haitannut vaan päin vastoin. Oli erittäin mukava leirikerta ja odotan innolla ensivuoden leiriä.

Jasmin Tukiainen

Ystäviksi VaValla

Jo seitsemännen kerran Susikyrössä pidetty VaVa-leiri tarjosi hienoja hetkiä. Kumpen leiriemännillä oli parhaimmillaan 70 suuta ruokittavana (35 lasta/nuorta, 21 isovanhempaa ja 4 pistäytynyttä vanhempaa järjestäjien lisäksi)!

Konkarit Raimo, Kösä, Kala-Pekka: hoiditte hienosti osuutenne (joen ylitys, susiasiat, kalastus, puhallustikka, kahvit…).

Haminan Liisa: siivitit meitä monella lailla saamelaisuuden äärelle (saamelaistarinat, poronnahkakäsityöt…). Sisna, nahan pehmittäminen ja äimä tulivat tutuiksi.

Lämmin kiitos teille!

Kumpelaisten toimintapisteissä opeteltiin muun muassa leiripaidan painamista, pirtanauhan tekoa, puukolla veistämistä ja suunnistusta. Lapset oikein uppoutuivat tekemisiinsä.

Oli iloa ja myös vapaata yhdessäoloa. Pikkuiset kävelivät somasti käsikädessä. Joukolla kirmaistiin pelaamaan polttopalloa tai nuoralla tanssimaan. Nuoret istuivat Susikyrön pöydän ääressä korttipeliin keskittyneenä ja hiipivät hiljaa iltapuhteella kalaan.

Luovuus tulvi tulisteltaessa. Oli sirkustaiteilijoita ja ”tiedemiehiä”. Meitä jäykempiä aikuisia tietenkin kyykytettiin Laurenzia-laululeikin ”oi milloin taas sinut nähdä saan” tahdissa!

Porot olivat pääosassa, me katselijoina, unenomaisessa näytelmässä keittokatoksessa. Kuunneltiin saamelaistarinaa, kun etupenkin pikkupoika huusi: ”poro”! Eteemme ilmestyi porotokka. Kokeneimmat kairankävijät sanoivat, etteivät he niin komeita sarvia olleet koskaan nähneet.
Porot häipyivät metsään keittokatoksen ja Susi-Oskarin välistä. Olimme lumoutuneita.

Tunturi tuli tutuksi. Noin 40 henkeä kävi Montellilla, 15 Hietajärven rannalla yön yli leiriytyen, mistä käsin illalla valloitimme Pippokeron.

Aavan tunturimaiseman nähtyään 9-v. tyttö huokasi lautasenkokoisin silmin: ”olen ihan haltioitunut, en ole tällaista nähnyt” ja häipyi kilpaa toisten kanssa huipulle.

Saamelaisten vierailu ihastuttavissa saamenpuvuissaan oli leirin kohokohtia. Heidän kolmen tulo pidettiin lapsille yllätyksenä.

Pienimmät juoksivat spontaanisti tervehtimään. Ilo kohtaamisessa oli aidosti molemminpuolista. Tulilla lapset esittivät ohjelmaa ja saivat kysellä, miten saamelaiset elävät. Jäähyväishetkestä ei meinannut tulla loppua lasten halatessa vieraita. Isovanhemmat kuvasivat näkyä innoissaan.

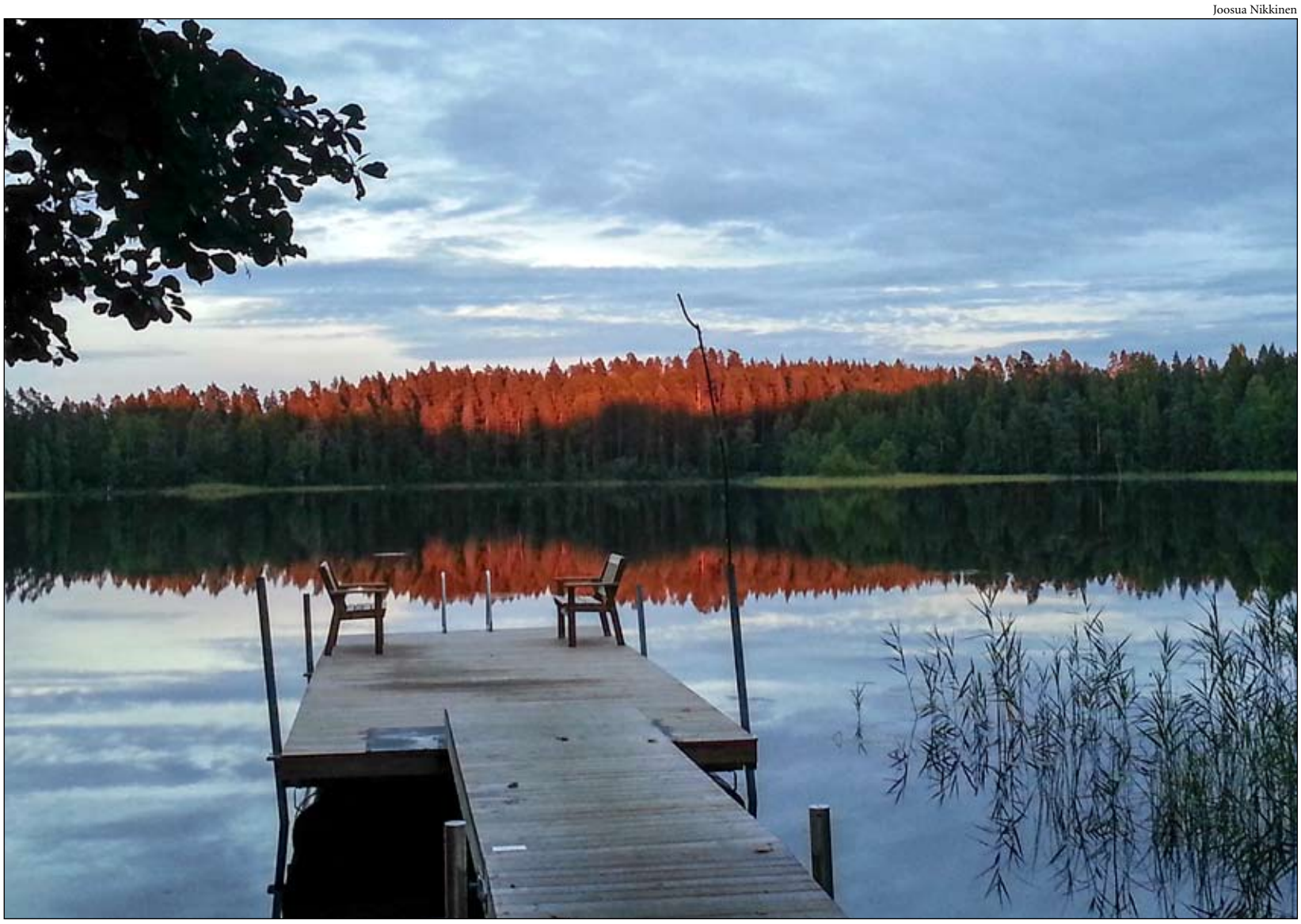
Serkukset vanhimmasta nuorimpaan Montellin majalla.

Vavalla tultiin ystäviksi poroille, tuntureille, saamelaisille ja toinen toisillemme. Toivottavasti me kumpelaiset saimme tartutettua karjalaista iloa myös kotiin vietäväksi.

Pirjo Kukkonen
Kumpe

Koulutusta ja sieniretkeilyä Evolla

Joosua Nikkinen

Iltanuotiorantamme Keskinen Rautjärvi.

Tunturiladun kesäpäivien tunnelma tuntui hyvältä näin järjestävästä tahosta päin. Reippaita uimareita nousi kasvot märkänä eri päivinä useamman kerran ja järviä Evon metsäopiston vieressä riittää. Oli uintia ilman saunaa ja saunasta, iltauintia ja aamu-uintia. Omatoimisuutta saunojen lämmitykseen löytyi .

Lauantaille oli lämmitetty tilauksesta savusauna. Se oli poikani mielestä parasta viikonlopussa. Nyt oli savusauna lämmitetty kuumemmaksi kuin viimeksi. Tiedän lämmittäjän pelkäävän, että se jähtyy liian nopeasti. Hän on varmaan siitä saanut joskus moitteita. Jos meille tulee samassa paikassa toinen tilaisuus saunoa, laitetaan ensin saunaan miehet!

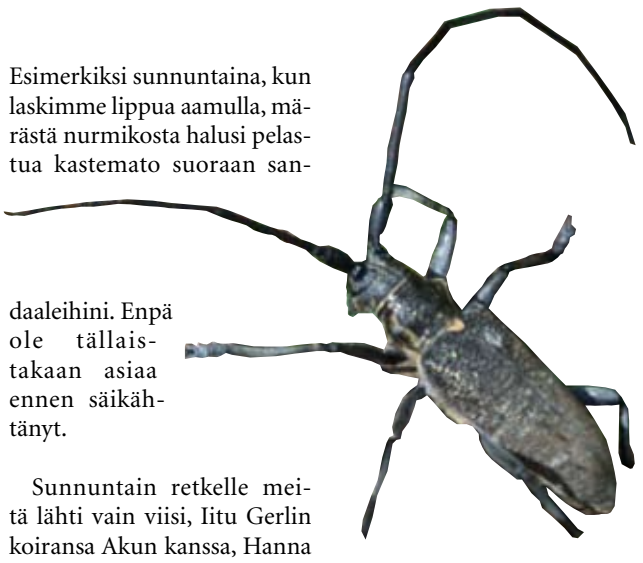
Koulutusosiot seurasivat kiinnostavina toisiaan. Kämppäavaimia on kateissa. Susikyrössä puuhuussia ei osata kuormittaa tasaisesti, vaan käyttäjät onnistuvat rakentamaan liian korkean keon yhteen istumapaikkaan! Tämä tuo haastetta tyhjentäjille.

Uudet ihmettelivät ja konkarit päivittivät tietojaan. Minä en kuulu kumpiinkaan. Nämä olivat ensimmäiset kesäpäiväni , vaikka jäsen olen ollut pidempään.

Minua kiinnosti erityisesti kämppätoimikunnan terveiset yleensä sekä Susikyrön talousrakennuksen valmistumisen edistyminen. Susiaisiin ja talousrakennuksen vihkiäisiin lähteminen lokakuussa kiinnostaa minuakin.

Jokamiehen oikeudet nostivat esiin monta innostunutta kysymystä. **Anne Rautiainen** Suomen Ladusta kertoi voivansa puhua aiheesta kokopäivän. Olimme antaneet hänelle aikaa puolitoista tuntia.

Säätkin olivat aivan suomalaisia. Joku meistä kastui perjantaina ja lauantaina, mutta lauantai iltana saatoimme olla iltanuotiolla kuuntelemassa haitarin soittoa ja keskustelemassa kauniissa säässä. Haitari pysyi kuivana sekä soittaja. Nurmikko oli kyllä märkä. Esimerkiksi sunnuntaina, kun laskimme lippua aamulla, märästä nurmikosta halusi pelastua kastemato suoraan sandaaleihini. Enpä ole tällaistakaan asiaa ennen säikähtänyt.

Sunnuntain retkelle meitä lähti vain viisi, Iitu Gerlin koiransa Akun kanssa, Hanna Sinilehto, Esa Kilpi ja Janne Nikkinen sekä Mikko Haapala huoltojoukoissa ja valokuvaajana. En olisi arvannut, että se oli varsinainen keltavahvero retki Vähä-Keltajärvelle monipuolisessa maas- tossa. Ei eksytty, eikä kaatuiltu. Kiitos kaikille kesäpäivien osallistujille.

Janne Nikkinen
Luokta

Janne Nikkinen

Majajoki Evon retkeilyalueella.

Mikko Haapala

Janne Nikkinen (vas.), Hanna Sinilehto, Iitu Gerlin ja Aku, Kyösti Lamminjoki ja Esa Kilpi lähdössä sieniretkelle.

Janne Nikkinen

Mikko Haapala Keltasenojan laavulla.

Mikko Haapala

Timo Tulosmaa kouluttaa.

Vaellussaaga Islannista

Tunturiladun vaeltajat odottavat kuljetusta Skógarissa. Takana 62 metriä korkea Skógafoss.

Tuhkaa ja tulivuoria, kylmiä jokia ja kuumia lähteitä, vihreitä laaksoja ja värikkäitä vuoria. Kaiken katteena valtavat hohtavat jäätiköt. Tämän sai kokea tunturilatulaisten vaellusryhmä Islannissa heinä-elokuussa.

Kiinnostus retkitoimikunnan siunaamasta vaelluksesta oli odottamattoman suuri. Ryhmän koko oli rajattu 16 henkeen, mutta kiinnostuneita jäi rannalle saman verran. Jo aikaisessa vaiheessa lukkoon lyöty aikataulu ja ryhmän suuri koko sekä osanottajien varmistus teki matkasta edullisen. Matkatoimiston paketti käsitti lennot, lentokenttäkuljetukset, kolme hotelliyötä Reykjavikissa ja kuljetukset maastoon ja takaisin.

Nähtävyyksien kautta maastoon

Reykjavikissa vietetyn yön ja varustehankintojen jälkeen matkasimme perinteisten nähtävyyksien kautta Landmannalaugariin.

Lähellä määränpäätä bussin pujotellessa huonokuntoisella tiellä laavalohkareita väistellen, yllätti äkillinen kaatosade ja raekuuro. Sadepilvi meni pian ohitse ja kuiva tie pöllysi.

Landmannalaugarissa Islannin Matkailuyhdistyksen (Ferðafelags Islands eli FI) leirintäalueella pystytimme telttamme. Kuten ennenkin, saimme kaikille jäsenalennuksen DNT:n kortilla. Lähes kaikki kävivät illan kuluessa loikoilemassa kuumassa lähteessä mustan laavavirran alapuolella.

Värikkäille ja savuaville vuorille

Vaellusreittimme on nimetty Laugaveguriksi ja se on erittäin suosittu. Eikä ihme, sillä sen varrella on kaikkea sitä mitä Islannista haluaa nähdä.

Reitti alkoi laavavirran sokkeloissa ja laskeutui ”tupasvillasandurille”. Sieltä alkoi nousu höyryävien fumarolien ja rikin hajujen kautta ylemmäksi vuorille, joiden värikirjo oli aivan uskomaton. Eräässä purokurussa pieni geysir purskautteli kiehuvaa vettä äänekkäästi.

Lumikentän kautta nousimme tuhanteen metriin ja siellä meidät yllätti niin sakea sumu, että hetkeen ei nähnyt reittimerkkejä eikä kumppaneita. Oli pakko pysähtyä. Pian sumu hälveni ja laskeuduimme Hrafntinnuskerin majalle. Pölyävälle tuhkakentälle oli rakennettu laavalohkareista kehiä tuulensuojiksi ja tällaisten sisälle pystytimme teltat. Pystytyksessä oli oltava huolellinen, etteivät karheat laavalohkareet ja terävät lasimaiset obsidiaanikappaleet vaurioittaisi telttaa.

Toisen vaelluspäivän aluksi reitti oli näennäisen tasainen, mutta nousua ja laskua riitti lukuisten purokurujen vuoksi. Jyrkän nousun jälkeen tulimme ylängölle, jossa vaaleana hohtavat vuoret savusivat. Ylängön reunalta avautui upea maisema vihreiden vuorten keskellä olevalle siniselle Álftavatnetille (Joutsenjärvi). Pitkän, jyrkän ja liukkaan laskeutumisen jälkeen pidimme päivätauon niityllä. Liukkaus olikin vaelluksen suurimpia riskejä. Islannissa kalliomaa on helposti rapautuvaa ja hiekan muruset kovalla pinnalla toimivat kuin riisi tanssilattialla.

Ylitimme kuohuvan vuoripuron notkuvaa lankkusiltaa pitkin ja tasamaita kulkien Álftavatnetin majalle. Majan luona tasaisella niityllä oli runsaasti hyviä telttapaikkoja. Siellä oli myös uudet vesivessat ja lämpimät suihkut.

Ukkosen jumala ärjähteli

Kolmantena vaelluspäivänä oli odotettavissa tasamaata ja muutamia kahlauksia. Hvanngilsin majalla totesimme alueen telttapaikat riittämättömiksi isolle ryhmälle, joten oli oikea ratkaisu jäädä Álftavatnetille.

Ylitimme likaisenharmaan ja hurjasti kuohuvan jäätikköjoen korkeaa siltaa pitkin. Puolen kilometrin päässä tuli kahlaamalla ylitettäväksi joki eteen. Parikymmentä metriä leveä samea joki virtasi voimakkaasti, mutta sauvoilla luotaamalla löytyi matalat kohdat ja pääuomassa jääkylmä vesi nousi hieman polvien yläpuolelle. Pölyävää polkua mustalla tuhkatasangolla kulkiessamme ihailimme merikohokki- ja neilikkamättäitä.

Tulimme matalaan solaan ja siellä ärjähti Thor, ukkosen jumala. Pikaisesti sadevaatteet päälle ja sitten ”yläkerran ukko” kaatoi vettä oikein saavikaupalla. Ukkonen jyrähteli usein ja kerran salama iski lähelle, jolloin yhden vaeltajan sauvojen ja vartalon kautta kävi värinä. Emsturin majalla pidimme taukoa sateelta suojassa räystään alla, eteisessä tai vessoissa.

Yhden kumppanimme outo horjuminen pisti aavistamaan pahinta. Hän kulki seinästä tukea ottaen ja pystyi istumaan vasta alas autettuna. Hän kertoi hartioiden ja kaulan sivun kivusta, josta syystä olo oli puolitajuton eivätkä jalat kantaneet. Syynä oli vinossa kulkenut rinkka, jolloin toiselle puolelle painanut viileke esti verenkierron. Hänen oli vaarallista lähteä sateessa eteenpäin liukkaille ja jyrkille rinteille. Neuvotteluissa tupavahdin kanssa kumppanille järjestyi yösija ja kuljetus Básariin, jossa tapaisimme kahden päivän päästä.

Vaeltajat jatkoivat matkaa sateessa. Jyrkän ja köysiin tukeutuvan laskeutumisen jälkeen ylitimme syvän rotkon siltaa pitkin ja vaijereista kiinni pitäen siirryimme rotkon reunan kapealla hyllyllä eteenpäin. Sade lakkasi ja illasta tuli mukavan poutainen.

Thorin metsään

Auringon noustua ja telttojen kuivuttua vaellus jatkui. Poikkesimme sivummalle katsomaan jylhää kanjonia, jossa samea vesi kuohui syvällä kapeassa rotkossa. Vaihtelevasti nousuja ja laskuja sekä tasamaita kulkien tulimme vuolaalle jäätikköjoelle.

Ennakolta pahimmaksi arvioitu kahlaus osoittautuikin helpoksi. Särkältä särkälle mutkitellen joesta löytyi matalia kohtia ja syvä pääuoma oli lyhyt. Islannissa joet ovat eläväisiä ja ne muuttavat jatkuvasti uomaansa. Kahlauksen jälkeen tulimme komeaan koivumetsään ja polku kulki hetken aikaa hienoilla rinneniityillä.

Húsadalurin leirintäalue oli hieno: tasaista nurmikkoa, lämminvesiallas, tynnyrisauna ja suihkut. Käyttivätpä eräät hyväkseen ravintolan palvelujakin.

Raskaiden päivien jälkeen ohjelmassa oli lyhyempi ja helppo päivä. Auringon porottaessa kuljimme luolien kautta Langidaluriin FI:n majalle. Sen kioskissa nautimme kahvit ja saimme tietää mistä laajan Þórsmörkin (Thorsmörk) laakson ylitse parhaiten pääsee ja missä ovat sillat. Tälläkin joki oli muuttanut uomaansa ja pääuoma kulki nyt laakson toisella laidalla. Sillat olivat erikoisia pyörien päällä olevia yli 20 metriä pitkiä torninosturin runkoja. Niitä oli helppo siirrellä traktorilla aina vuolaampien kohtien ylle.

Tulimme Básariin Útivistin ylläpitämälle leirintäalueelle, jossa vaelluskumppanimme odotti. Leiriydyimme koivumetsään raivatuille telttapaikoille ja eräät retkeilivät iltapäivän aikana lähireiteillä.

Tulivuorelle

Vaelluksen raskain osuus, 800 metriä nousua kuuden kilometrin matkalla, alkoi auringon paisteessa. Básarissa odottanut vaelluskumppanimme oli innolla mukana jatkamassa matkaa ja hänen rinkkansa säätöjä rukattiin paremmiksi. Yksi kuumeinen vaeltajamme matkusti bussilla Eyjafjallajökullin ympäri Skógariin.

Polku kulki hyvin jyrkkiä sekä loivempia rinteitä ylemmäksi ja joskus niin kapeilla harjanteilla, ettei alas uskaltanut katsoa. Eyjafjallajökullin ja Mýrdalsjökullin väissä vuoden 2010 tulivuorenpurkauksen kohdalla oli laaja synkeän musta laavakenttä, joka höyrysi monin paikoin. Siinä oli ”alakerran ukko” tyhjentänyt hiilivarastoaan kunnolla! Jähmettynyt laava muodosti mitä kummallisimpia muodostelmia. Purkausaukon kohdalla oli tappina noin 40 metriä korkea punaruskea kukkula. Tietenkin jokainen kiipesi kukkulan huipulle ja monet ottivat sieltä laavakiven matkamuistoksi. Huipulta sai hyvän kokonaiskuvan muuttuneesta maisemasta.

Avoimessa ja karussa maastossa 900 metrin korkeudessa oli kaksi tupaa. Vanha Baldvinskáli ränsistyi uudemman vieressä. Uudessa tuvassa oli patjoja ja tilaa yöpymiseen vaikka 20 hengelle. Tuvan terassilta oli hieno merinäköala, tosin meren ranta oli 15 kilometrin päässä.

Päätimme ensin jäädä tupaan yöpymään, mutta kun muitakin vaeltajia alkoi ilmaantua, jatkoimme matkaa. Skógá joen vartta kulkien saimme nähdä mitä upeimpia putouksia ja komeimman ”peikkoputouksen” lähelle leiriydyimme niitylle pienen puron lähelle. Yksi telttakunta pystytti telttansa paksun sammalmaton päälle. Se olikin erittäin pehmeä nukkumaalusta, mutta erittäin pölyinen.

Rapautuvan kalliomaan jyrkällä polulla oli aina liukastumisvaara. Vihreät vuoret ja sininen Alftavatn loivat upean maiseman.

Viimeinen päivätaival oli lyhyt ja alamäkeä, mutta nähtävää oli paljon. Kymmeniä upeita putouksia, leveitä ”könkäitä” tai kapeita sekä korkeita ”kurkkioita”. Viimeisenä loppuhuipennus: 62 metriä korkea Skógáfoss. Viiden kilometrin matkaan meillä meni aikaa kolme tuntia. Vaellus päättyi Skógarin leirintäalueelle putouksen alapuolelle.

Mieleen jääviä kokemuksia

Vaelluksen jälkeen meillä oli parin päivän ajan mahdollisuus tutustua Reykjavikiin.

Sää suosi vaellusta, sillä kahdeksan päivän aikana oli yksi sadekuuro. Useimmat päivät olivat pilvisiä ja utuisia. Kovat tuulet puhalsivat vasta vaelluksen jälkeen. Matkan valmistelut, itse matka sekä vaellus sujuivat harvinaisen hyvin. Ongelmatilanteet ratkesivat aina hyvin ja nopeasti.

Vaellusryhmämme koostui eri puolilta Suomea asuvista tunturilatulaisista, joista useimmat olivat toisilleen tuntemattomia. Ryhmä oli loistava, tasapainoinen ja hyvin toisten kanssa sopeutuva. Ketään ei tarvinnut auttaa, vaikka raskasta oli monella. Harvoin on saanut nauttia niin mukavasta retkiseurasta. Vaellus oli erittäin antoisa jokaiselle, niin ensikertalaiselle kuin viidettä kertaa Islannissa vaeltavallekin.

Joutenkulkija jostakin

Perinne sai jatkoa

Antero Ruokonen

Hei, katsokaa siellä on sydämenmuotoinen kivi!

Viimekeväinen Alppaksen ja Kuokten vaellus oli niin onnistunut kaikilta osin, joten päätimme jatkaa perinnettä.

Niinpä sitten Matti kerhostamme otti yhteyttä alppaslaisiin ja vaelluksesta tuli totta.

Selasin kerhon arkistoa ja huomasin, että jo 2006 olemme kuoktelaisina tehneet kevätviikonloppuvaelluksia.

Jaaha. Sitten asiaan eli vaellukseen 24 – 26.05.2013.

Kuten aina Matti oli valmistellut meille hyvän, vaihtelevan ja mielenkiintoisen viikonlopun Erkin ja Teuvon kanssa.

Huolehdimme itsekukin, että olimme sovittuna aikana vaelluksen lähtöpaikalla.

Rakas rinkkani on niin tottunut kulkemaan selässäni, että sinne vain tarvittavat esineet. Rinkka pakottaa kulkemaan selkä suorana, kun saan rinkan selkään, unohdan selän kivut.

Rinkka purnasi, kun ei päässytkään selkääni vaan pikkureppu sai luvan palvella.

Rengon Myllykylästä alkoi vaellus. Teuvo kuljetti autonperäkärryssä kaikkien painavat vermeet ensimmäiseen yöpymispaikkaan.

Turvallisuusohjeet saimme jo etukäteen ja pyynnön puhelinnumeroitten vaihtoon.

Varmuuden vuoksi kuten Matti sanoi.

Hyvin porukka pysyi ruodussa. Mukava oli välillä huilata ja juoda nestettä. Aurinko paistoi, kuten aina Kuokten retkillä!!

Ensimmäisen yön nukuimme Kakarinlammen lähellä olevan tuvan läheisyydessä. Minusta se oli kuin Metsämörrin tupa. Matti keitti meille tosi maittavan kalakeiton. Olisittepa nähneet! Jo keiton näkeminen herautti makunystyrät eloon. Ollin piti kuoria perunat. Mitenkähän siinäkävi ?!

Rakastan nukkumista ulkona teltassa. Nukun kuin pienilapsi nenä tuhisten. EEEiii en kuorsaa.

Aamupuuro ja kahveet maistuvat, kun niitä ei tarvitse itse tehdä. Sen jälkeen reput selkään ja matkaan. Vaellusporukkamme on niin rutinoitunut, että aamutoimet sujuvat nopeasti ja lähtö tapahtuu sovittuna aikana. Aurinko helli meitä edelleen ja jalka nousi kevyesti. Ojien ylityksiä oli useita, mutta ei hätää. Jostain ojentui aina miehenkäsi auttamaan, varsinkin Anteron käsi.

Kyllä miehiä tarvitaan !

Tukkasotkan eikun Sotkajärven lähellä olevaan Heinosten pihapiiriin saimme levittäytyä majoitteinemme toiseksi yöksi. Meitä palveltiin kuin arvovieraita. Saunaan, saunaan suomalaiset.

Ihanaa! Hikisen päivän jälkeen mieli ja keho nautti. Ja kun juomaksi oli vielä oikein kaivovettä.

Meitä oli kuusitoista ja arvaatte, että siitä porukasta löytyy viihdyttäjiä kukin tavallaan.

Ikävä ei löytänyt kohdetta. Haikeana pakkasin teltan. Alkoi tämän vaelluksen viimeinen taival. Kummasti ojat olivat kasvaneet umpeen.

Luonto oli kauneimmillaan näin alkukesästä. Heleänvihreää.

Kielot kukkivat ja tuoksuja oli ilmassa runsain mitoin.

Tuula, Teuvo, Malla, Antero, Erkki, Olli, Timo, Kösä, Jukka, Urpo, Matti, Anu, Raili, Kirsti, Eliisa!

Jäitte sydämeeni, Kiitos!

Hui käärme!!! Vaaraton vaskitsa.

Ei se ole teerenpyrstö.

Luppoa vai naavaa!?

Airi Heino, outasusi 5
Tunturikerho Kuokte

Koskenhaltijan uimalaituri.

Airi venyttelee.

Mitähän Kirsti ja Anu pussukoistaan etsii?

Muistutus Kämppien nestekaasun käyttäjille!

Tunturiladun kaikilla kämpillä on nestekaasuliedet, yhteensä viisi. Näiden polttoaine on 11 kilon pulloissa, yhteensä 11. Varalla olevat kaasupullot, kuusi kappaletta, säilytetään kiinteistöjen varastoissa.

Susikyrössä on tällä hetkellä kolme varapulloa, Susi-Talaksella kaksi ja Susi-Kiisalla yksi varapullo. Kaasuhuolto on ensisijaisesti käyttäjien vastuulla.

Tämä muistutus on katsottu aiheelliseksi, koska on ilmennyt ongelmia kaasupullojen vaihdossa esimerkiksi Susi-Talaksella.

Kämppäisännän kierrolla varastossa olleer varapullot olivat tyhjiä. Ivalossa huoltoasemat möivät eioota sillä kertaa. Tästä kokemuksesta tuli mieleen tämä muistutus, että käyttäjät osaisivat ottaa asiana omakseen.

Käytännössä kannattaa tarkistaa kaasutilanne varastosta, jos on tarkoitus keitellä kaasulla. Ettei yllättäen olekin kaksi tyhjää pulloa, ja joutuu laittamaan tulet puulieteen. Kämpillä on kesäkuumalla kaasulla keittäminen runsaampaa ja todennäköisesti silloin tyhjenee myös kaasupulloja. Kirjaa kaasupullon vaihto vieraskirjaan.

Kaasupullojen vaihtaminen täysiin tapahtuu menemällä kaasua myyvään liikkeeseen ja maksamalla täytön hinnan n. 30 euroa, jonka voi vähentää kämpän käyttömaksusta. Susikyrössä lähin kaasupullon vaihtopaikka on Raattaman kauppa. Jos siellä ei ole on seuraava lähin paikka Muonion huoltoasema. Susi-Talaksella lähimmät ovat Ivalon huoltoasemat. Susi-Kiisalla lähin vaihtopaikka on Karigasniemellä.

Jos sinulla on ylivoimaisia esteitä kaasupullon vaihdossa, on sinun ilmoitettava siitä kämppätoimikunnan jäsenelle. Hänen yhteystiedot ovat kämpällä kaasulieden lähellä. Samoin voit ilmoittaa käyttöhäiriöistä tai laitteiden rikkoutumisesta.

Tänä vuonna on tehtävään nimetty Paavo Kramsu, 040 706 2764, toistaiseksi.

Kämppätoimikunta

TUNTURILADUN SUSIAIS-VIIKONLOPPU VUONNA 2013

Tunturilatu ry:n johtokunta, susivaliokunta ja Tunturikerho Njalla järjestävät 4.–6.10.2013 Susiaisviikonlopun Susikyrön tukikohdassa Enontekiön kunnan Ylikyrön kylässä. Tapahtuman yhteydessä vihitään käyttöönsä Susikyrön uusi huoltorakennus. Järjestäjät toivottavat kaikki tunturilatulaiset tervetulleiksi. Itsestään selvästi erityisesti susiseremoniaan aikovat ovat lämpimästi tervetulleita.

OHJELMA

Perjantai 4.10.2013

Klo 15.00 Tunturilatu-viirin nosto Susikyrön salkoon	Susikyrö
Klo 15.00 Ilmoittautuminen alkaa	Huoltorakennuksen tupa

Lauantai 5.10.2013

Klo 12.00 Avajaistilaisuus, lippujen nostot	Vuontispirtti
Klo 12.30 Kokouskahvit	Vuontispirtti
Klo 13.00 Tunturilatu ry:n syyskokous	Vuontispirtti
Klo 15.00 Syyskokouspäivällinen	Vuontispirtti
Klo 16.30 Huoltorakennuksen vihkiminen käyttöönsä	Huoltorakennus
Klo 19.00 Susiseremonia	Susikenttä
Klo 20.00 Susikahvit	Keittokatos
Klo 20.30 Matti Reittamo laulattaa susikansaa	Susikenttä

Sunnuntai 6.10.2013

Klo 09.00 Aamun avaus	Susikenttä
Klo 09.30 Susien kokous	Susikenttä
klo 12.00 Lippujen lasku, tilaisuuden päätös	Vuontispirtti

ILMOITTAUTUMINEN TAPAHTUMAAN

Ilmoittautumiset vastaanottaa Raija Palosaari, raiski@levi.fi tai 040 716 3033. Ilmoittautumiset tulee tehdä viimeistään 20.9.2013. Osallistumismaksu 10 e aikuisilta ja 5 e lapsilta alle 15 vuotta maksetaan paikan päällä ilmoittauduttaessa ja tapahtumatunnusta vastaanotettaessa.

ILMOITTAUTUMINEN HUOLTORAKENNUSPÄIVÄLLISELLE

Huoltorakennuksen valmistumisen kunniaksi syyskokouksen jälkeen järjestetään Vuontispirtillä syyskokouspäivällinen lauantaina 5.10.2013 klo 15.00–16.30. Päivällisen (salaatti, lämmin ruoka, jälkiruoka ja kahvi) hinta on 14,00 e/hlö ja keittopäivällisen hinta 8,50 e/hlö. Ilmoittautumiset päivälliselle Raija Palosaarelle samassa yhteydessä tapahtumailmoittautumisten kanssa viimeistään 20.9.2013.

SUSIANOMUKSET

Niille tunturilatulaisille, jotka aikovat hakeutua susiseremoniaan, tiedotetaan, että susianomukset on tehtävä susivaliokunnalle viimeistään 30.8.2013. Susisääntöjen edellyttämä susikeskustelu voidaan käydä valiokunnan puheenjohtajan osoittamassa paikassa. Yhteys: Susivaliokunnan puheenjohtaja Marita Maula: marita.maula@kolumbus.fi tai 040 509 4412.

SUSIKYRÖN ULKOPUOLINEN MAJOITUS

Vuontispirtin päärakennuksesta on varattu vuodepaikkoja Tunturiladun nimellä rajattu määrä. Majoituksen hinta on 80 e/hlö kahdelta vuorokaudelta ja se sisältää aamiaisen. Majoitus varataan Vuontispirtiltä joko numerosta 040 038 0093 tai 016 537 356, sähköposti tunturihotelli@vuontispirtti.fi. Varaukset Vuontispirtille on tehtävä viimeistään 28.8.2013, jonka jälkeen varaamattomat vuodepaikat annetaan Vuontispirtin vapaaseen myyntiin. Syyskuulla varattujen huoneiden hinta on 86 e/hlö kahdelta vuorokaudelta.

MATKUSTAMINEN SUSIAISIIN

Tunturikerhoja kannustetaan järjestämään omille ja toisten kerhojen jäsenille ryhmäkuljetuksia tapahtumaan.

LISÄTIEDOT

Yleisjärjestelyjen ja syyskokouksen osalta johtokunnan puheenjohtaja Timo Tulosmaa, 040 744 0565 tai timo.tulosmaa@sci.fi, susiaisten osalta Susivaliokunnan puheenjohtaja Marita Maula 040 509 4412 tai marita.maula@kolumbus.fi ja ilmoittautumisten osalta Raija Palosaari, 040 716 3033 tai raiski@levi.fi.

Mikäli kokoukseen osallistujat haluavat saada kokousaineiston etukäteen itselleen, jättäkää sähköpostiosoitteenne ilmoittauduttaessa Raija Palosaarelle.

JOHTOKUNTA, SUSIVALIOKUNTA ja TUNTURIKERHO NJALLA toivottavat tunturilatulaiset tervetulleiksi syyskokoukseen, susiaisiin ja huoltorakennuksen vihkiäisiin!

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n
SÄÄNTÖMÄÄRÄINEN SYYSKOKOUS
pidetään lauantaina 5.10.2013 klo 13.00
Tunturihotelli Vuontispirtillä Enontekiöllä,
osoite Vuontispirtintie 267, 99340 Raattama.

Kokouksessa käsitellään sääntöjen 7 §:ssä säädetyt asiat sekä Susikyrön huoltorakennuksen päivän tilanne, huoltorakennuksen käyttösäännöt, johtokunnan esitys muutokseksi kämppäsääntöön sekä Tunturiladun maksut ja taksat 2014.

Helsingissä 9.8.2013 Johtokunta

AIHKI

Päivän kaamosretken jälkeen
on nautinto lukea mieluisaa kirjaa
Aihkin hiljaisuudessa, lämmössä ja valossa.
Tule makustelemaan.

Aihkin varatut viikot tänä vuonna ovat: 35, 37, 40, 41 ja 52.

Ensi vuoden varaamiset ovat alkaneet. Tarkista vapaat viikot Tunturiladun nettisivuilta.

Vuorokausimaksu on 20,00 € / koko mökki.

Varaukset Raimo Pahkala 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi

KERHOVIIKOT LAPIN KÄMPILLÄ

VUOSI 2013

10.–31.8.	Talkoot, Susikyrö
31.8.–7.9.	Kavtsin kerhoviikko, Susi-Kiisa
7.–14.9.	Ovtsin kerhoviikko, Susikyrö
7.–14.9.	Login kerhoviikko, Susi-Talas
14.–21.9.	Vihttan kerhoviikko, Susikyrö
14.–21.9.	Owlan kerhoviikko, Susi-Kiisa
1.–4.10.	Talkoot, Susikyrö
4.–6.10.	Susiaiset, Sysikyrö
1.–6.10.	Geatkin kerhoviikko, Susi-Kiisa

VUOSI 2014

29.3.–5.4.	Login kerhoviikko, Susikyrö
5.–12.4.	Owlan kerhoviikko, Susikyrö
5.–12.4.	Kolbman kerhoviikko, Susi-Talas
6.–13.9.	Login kerhoviikko, Susi-Kiisa
6.–13.9.	Tsietsan kerhoviikko, Susi-Talas
13.–20.9.	Owlan kerhoviikko, Susi-Talas

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN RAHASTONHOITAJALTA: marja-liisa.maki@pp.armas.fi tai 040 718 1719. Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti. Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET

	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 e. Avainanomuslomakkeita saa yhdistyksen rahastonhoitajalta. Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on Tapiola pankki
IBAN FI07 3636 3002 7875 88 BIC TAPIFI22.
Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut paitsi jäsenmaksut. Jäsenmaksut maksetaan jäsenmaksulaskun mukaiselle pankkitilille.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämpillä on edelleen rahalippaat, johon maksun voi suorittaa. Kämppämaksu vuonna 2013 on 6 e/ hlö/vrk. Vanhempien mukana olevilta alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämppien viitteet: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Susi-Oskaria voi vuokrata perhekäyttöön 30 e/vrk. Varaukset yhdistyksen sihteeriltä: iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598 (varmimmin tekstiviesti).

Varauskämppä Aihkin varaukset: raimo.pahkala@nic.fi, 040 839 6638. Aihkin kämppämaksu on 20 e /vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

Tuula Grönberg

Leppoisaa retkeilyä saaressa. Lapin tuttuja voi tavata täälläkin. Kuvassa mukana Haminan Ladun ja Kaakon Ladun retkeilijöitä.

Silokallioita pitkin oli helppo kulkea.

Tuurimoottorilla seilataan saareen.

Kansallispuistoretki Ulko-Tammioon

Kolbmalaiset toteuttuivat omalta osaltaan kansallispuisto -haastetta vierailemalla Itäisellä Suomenlahdella Ulko-Tammiossa helteisenä heinäkuun viikonloppuna.

Retki onnistui kaikin puolin aivan nappiin. Saaren upea luonto ihastutti ja sää suosi. Auringon paahtaman silokalliorannat kutsuivat uimaan ja auringonpalvontaan. Varjoisissa ja rehevissä tervaleppälehdoissa lehtokielot kurkottivat metrisinä.

Ulko-Tammiossa kallioita piisaa.

Historiallisia sodanaikaisia rakenteita oli edelleen näkyvissä: bunkkereita, tykkejä ja luolakin. Saari on melko pieni, mutta katsottavaa riitti silti hyvin molemmille päiville. Ja totta kai ohjelmaan kuului illalla hyvää nuotioruokaa ja yhdessäoloa. Jälkiruoaksi naudittiin vaikuttavasta auringonlaskusta rantakallioilla. Kuin yhteisestä suusta todettiin, että näitä retkiä lisää.

Muutamana kesän viikonloppuna saaristolaisten ”tuurimoottoriksi” kutsuma vuorolaiva ajaa Haminasta Ulko-Tammioon asti. Saareen pääsee kätevästi lauantaina ja paluu tapahtuu sunnuntaina.

Kiireisimmät tyytyvät päiväristeilyyn ja parin tunnin samoiluun saaressa, mutta myös retkeilyllisempi vaihtoehto on suosittu. Nytkin oli toinen retkiryhmä samaan aikaan liikkeellä, latulaisia Imatran ja Haminan seuduilta. Kesäkuukausina saarella on myös opas, joka kierrättää ryhmiä ja kertoilee saaren historiasta ja luonnosta. Paluumatkalla vuorolaiva pysähtyy myös Tammion saaressa lyhyen tutustumiskierroksen ajan.

Muutaman viime vuoden aikana Metsähallitus on kunnostanut saaren palveluita. Kansallispuiston ainoat laiturit ovat täällä, joten saari on erityisesti veneilijöiden suosiossa. Telttailupaikkoja on kaksi ja tulentekopaikkoja vielä enemmän. Kaivokin löytyy, tosin vedenlaatu ei ollut aivan priima. Ehdottomasti suositeltava paikka käydä katsomassa.

Hanna Sinilehto

RETKIMUISTIO 3/2013

30.8. – 7.9. **Ruskavaellus Tunturilappiin/ Näkkälän kylä** (KUOKTE)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Matti p. 050 490 3897, matti.happola(at)gmail.com

7. – 8.9. **Vaellus Simon Martimoaavan soidensuojelualueella** (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Hannu L. p. 044 322 3646, hannu.liljamo(at)gmail.com

7. – 14.9. **Ruskaviikko Kilpisjärvellä** (KUMPE)
Päiväretket ja 3 eri tasoista vaellusta. Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Johanna Nevalainen p. 050 331 7876

7. – 14.9. **Ruskaviikko Akumajalla** (TSIETSA & Siilin Latu)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Seija, p. 040 867 2593, seija.vihervuori(at)elisanet.fi

14. – 15.9. **Viikonloppuvaellus Riisitunturille** (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Tapio Siikaluoma, p. 044 260 4855 tai tapio.siikaluoma(at)gmail.com

14. – 21.9. **Owlan kerhoviikko Susi-Kiisalla** (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Hannu L. p. 044 322 3646, hannu.liljamo(at)gmail.com

12. – 19.10. **Römppävaellus Kilpisjärven suuruntureille** (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Aino p. 040 770 6282, aino.hamalainen(at)oulu.fi tai
Leila p. 040 771 3462, leilavi45(at)mail.com

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun tapahtumakalenterista, johon tehdään päivityksiä myös lehden ilmestymisajankohtien välillä.

Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille >> Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. – Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on ”omat polut” retkikohteen suunnassa.

Tunturilatu-lehden 4/2013 retkimuistioon julkaistavaksi tarkoitettu aineisto tulee toimittaa viimeistään 4.11.2013 osoitteella matti.happola(at)gmail.com

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Timo Tulosmaa, Elianderinkatu 8 C 10, 33230 TAMPERE
puh. 040 744 0565
timo.tulosmaa@gmail.com
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy, Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi
Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi
Tiedotustoimikunta:
Satu Ojala (pj), Timo Tulosmaa, Juhana Häme, Iina Auterinen, Iitu Gerlin
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm,
¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Westpoint. Rauma

Ilmestymisaikataulu 2013:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**9.11.**	**27.11.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Tunturilatu ja kerhot ja myös Suomen Latu saavat kotimaan muutokset Väestörekisterikeskukselta, mikäli henkilö ei ole kieltänyt tietojensa antamista. He, samoin kuin ulkomaille muuttavat tai siellä olevat, lähettävät itse muutosilmoituksensa jäsensihteerille:
Tiina Loisa
Konalantie 43 A 7,
00390 HELSINKI,
tiina.loisa@saunalahti.fi

SUOMEN LATU

YMPÄRISTÖMERKKI MILJÖMÄRKT
441 800
Painotuote

Tiina Loisa

Retkenvetäjä odottelee kyytiä luodolla. Miten lie sinne päätynyt?

Melontaa ja kalansyöntiä Inarijärvellä

Retkellä mukana **Aleksi Ceder, Risto Heinänen, Pirjo Hukka, Eila Hyttinen, Jukka Kukkola, Kösä Lamminjoki, Tasso Lampén, Tiina Loisa, Anja Pere, Leena Orjatsalo, Susanna Pitkänen, Maria Sovasto, Eija Tiainen, Asko Vahtera, Jukka Vilén, Juha Virkkunen** ja **Tuomo Väliaho.**

15 kavtsilaisella oli viime vuonna tarkoitus meloa Inarijärvellä loppukesän keleissä 11 päivää Riston opastuksella. Kalustona oli yksi inkkari, yksi kaksikko ja lopuilla oli yksiköt. Mukana oli myös turvavene, jota käytettiin kalastukseen ja leiripaikkojen etsimiseen.

Lähtöpaikaksi oli sovittu Riiko Fofonoffin lomamökkien ranta Nitsijärvellä. Kokoonnuimme paikalle jo edellisenä iltana ja saimme nauttia sekä rantasaunan löylyistä sekä isännän savustamasta siiasta. Ei mikään hullumpi aloitus mahtavaksi muodostuneelle parille viikolle.

Aamupäivällä parin tunnin varustepalapelin jälkeen pääsimme vesille määränpäänämme Kyyneljärvi via Inarijärven Koski- ja Kyynelvuono. Matka taitettiin kolmessa päivässä.

Ensikertalaisena Inarin vesillä Nitsijärvellä meloessani ei voinut kuin ihmetellä miten kartalla pieneltä näyttänyt lätäkkö olikin niin suuri. Ja jos Nitsi tuntui suurelta, kuinka suuri Inari oikeastaan onkaan?

Siirtyminen Nitsijärveltä Inarille tapahtui Kotaniemen ylityspaikalla joko raiteita pitkin tai uittamalla. Suurin osa taisi valita uittamisen kajakissa istuen turvamiesten ja lempeän virtauksen huolehtiessa turvallisesta ja joutuisasta siirtymisestä isolle vedelle. Minkki kävi katsomassa touhuamme alajuoksulla.

Koskivuonossa retkemme toisena päivänä pääsimme maistelemaan Ahdin antimia Tuomon ja Jukka K:n kalastaman ja valmistaman kalasopan muodossa. Iltapalaksi paistelimme letut.
Loppuretki menikin pääasiassa samoissa eväissä, eikä kuivamuoniin juurikaan tarvinnut kajota muuten kuin lounasaikaan ja silloinkin Jukka V kaivoi toisen Jukan mukaan sujauttamat graavisiiat kajakkinsa kätköistä leivänpäällisiksi. Kalaa tuli ja meni parin viikon aikana n. 65 kiloa – siikaa, harjusta, haukea, muikkua ja ahventa - soppana, paistettuna ja graavattuna.

Jälkiruuaksi ja retkievääksi hillaa joko suoraan suosta tai hetki sitten kerättynä trangian kattilasta. Innokkaimmat poimivat keltaista aarretta viimeisinä päivinä kilokaupalla kotiin viemisiksi.

Koskivuonoa ja Kyynelvuonoa meloessani tutkailin taas hämmentyneenä karttaa – vieressäni aukeavat selät näyttävät keskisuomalaisen järven kokoisilta, silti kartassa ne ovat vain pieniä Pohjois-Inarin vuonoja.

Vasikkaselän ja Kasariselän täytyy olla käsittämättömän valtavia. Vesi on niin kirkasta, että pohjan kivimuodostelmia näkyy usean metrin syvyyteen. Alas katsominen jopa pyörryttää hieman. Vesi sädehtii auringon valossa turkoosin ja vihreän upeissa sävyissä päivästä riippuen. Vuonoja täplittävät kiviset erämaasaaret ja maisema on uskomattoman kaunis. Kyynelvuonossa on useita mökkejä enkä harmistuneena ja hieman kateellisenakin yhtään ihmettele. Toivottavasti niitä ei kuitenkaan rakenneta yhtään lisää.

Rentouttava melontaretki vaihtui Kyynelvuonon päässä kajakki-jumppaan, kun alukset siirrettiin joko uittamalla tai kantamalla Kyyneljärvelle. Saimme ohjeet sitoa köydet kajakkien kumpaankin päähän uittamista varten. Risto ja Kösä lähtivät ensin viemään kanoottia yli muutama kajakinuittaja perässään.

Nopeasti selvisi ettei uittaminen olisikaan ihan helppo homma. Virtaus oli varsin voimakas, vesi syvää ja kivet liukkaita. Jukka V. molskahtikin vyötäröä myöten veteen ja pohjamuta vaati veronsa crocsin muodossa. Nopeasti tuli käsky jättää homma sikseen ja kantaa kajakit kannaksen yli.

Perustimme Kyyneljärven perusleirin Keinolahdelle kolmeksi yöksi ja tutkimme Kyyneljärveä sekä sen ympäristöä leiristä käsin kävellen yhtenä päivänä ja meloen toisena. Kyyneljärven leiriä asutti kanssamme kärppäpesue ja pääsimmekin seuraamaan kärppiä niiden raahatessa kalanperkeitä varastoon kivien koloihin.

Palasimme samoja reittejä takaisin Kyynelvuonon kautta takaisin Koskivuonoon, jossa pystytimme leirin pariksi yöksi. Päiväretkenä meloimme Inarilaisen Matti Kuuvan 1900-luvun alussa lapiolla kaivaman parisataa metriä pitkän ja pari metriä leveän Kuuvan kanavan läpi katsomaan Vasikkaselkää ja kiersimme Pisterinniemen peilityynessä säässä.

Päästyämme kanavasta läpi siinsi vastaranta yli kymmenen kilometrin päässä. Luoteessa oli kohta, jossa vastarantaa ei näkynyt laisinkaan. Useat kalastusveneet kampasivat selkää edestakaisin. Jossain lähellämme on Inarijärven syvin kohta, kunnioitusta herättävät 92 metriä suoraan syvyyksiin.

Päätimme retkemme lähtöpaikkaan Fofonoffille. Risto järjesti vapaaehtoisen pelastautumisharjoituksen hienona päätöksenä retkelle. Halukkaat saivat korkeatasoista oppia veden varaan joutumisesta ja tehokkaimmista pelastautumistekniikoista. Vuorotellen kaatuiltiin ja pelastuttiin.

Viileä vesi ei mahdollistanut pitkiä pulikoimisia ja kylmät vaatteet ajoivat aika nopeasti saunaan lämmittelemään. Melontahousujen punteista kuului loiske saunalle tassutellessa.

Elokuun alussa luonto tuntui jo hiljentyneen, eläimiä nähtiin vain vähän, pääosin lintuja. Järvenselillä nähtiin koskelopoikueita, kuikkia, kaakkureita ja joutsenia. Jokunen vesilintu jäi tunnistamatta ja joutui kategoriaan ”mustalintu”. Korppeja nähtiin päivittäin. Järripeippoja, rantasipejä ja västäräkkejä oli rannoilla ja leiripaikat houkuttelivat muutaman uteliaan kuukkelin läpilentoon.

Iltaretkillämme metsässä pelästytimme muutaman metson ja pienemmän kanalinnun pakosalle. Petolinnuista havaittiin maa- ja merikotkia ja kalasääksiä. Poroista ja hirvistä näimme todisteina papanaläjiä, mutta vain muutama meistä näki poron omin silmin. Karhun oleilusta alueella löytyi todisteeksi syöty hirvenvasanraato.

Retkemme kruunasi upeat säät. Tyyniä melontakelejä riitti, vain yhtenä päivänä tuuli kävi navakammin ja parina päivänä järvenpinta oli jopa peilityyni. Sateet osuivat pääasiassa yöaikaan, vain muutamana päivänä saimme sadekuuroja niskaamme vesillä. Parina iltana kuulimme ukkosen jyrinää, mutta myrkät kiersivät meidät kuitenkin kaukaa.

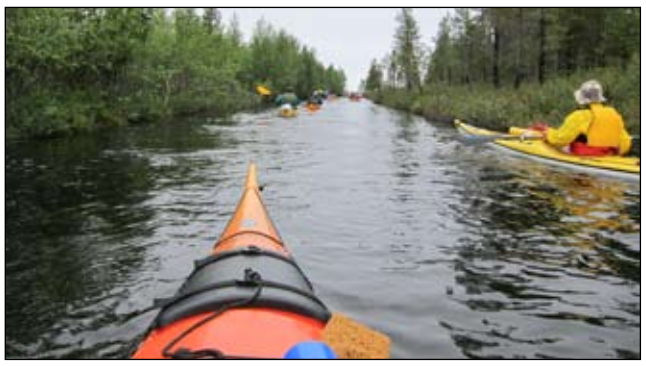
Tämä Inarin melontaretki on muodostunut yhdeksi upeimmista kokemuksista Lapissa retkeillessäni. Inarin luonnon monimuotoisuus ja hengästyttävät maisemat mukavalla seuralla ja leppoisalla tunnelmalla höystettynä ovat piirtyneet jonnekin sielun syövereihin lähtemättömästi.

Tällaisilla retkillä ei Lapin hulluudesta ainakaan parane.

Tiina Loisa

Risto pelastautuu, Susanna pelastaa ja Aleksi seuraa vierestä. Ohjattuja pelastautumisharjoituksia retken päätteeksi.

Kuuvan kanava, lapiolla kaivettu.

Risto selostaa reittisuunnitelmaa Leenalle, Aleksille ja Pirjolle.

Jukka kokkaa Kalasoppaa isolla K:lla. Sisältää 6 kg siikaa, harjusta ja haukea.

Letuntäytettä tuliaisiksi päiväretkeltä.